

Arrest

nr. 83 689 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE REUSE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 22 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sheikhpura. U zou een sjiïet zijn. Uw familie zou zeer actief zijn in de sjiïetische gemeenschap. In 2001 zou er een aanslag gepleegd zijn in de buurt van het gebedshuis in uw regio. Er zouden verschillende doden gevallen zijn. Uw oom zou een officiële getuige zijn in de rechtszaak. De daders zouden behoren tot

extremistische bewegingen zoals "Sippah-e-Sahaba" en "Lashkar-e-Jhangvi". De daders zouden uw oom en andere getuigen bedreigd hebben. Daar uw familie zo actief was binnen de gemeenschap zou de hele familie gevaar hebben gelopen. U wees er op dat er geregeld sjieten vermoord worden in Pakistan. U zou zich nooit veilig hebben gevoeld en toen u de kans kreeg zou u Pakistan verlaten hebben. Op 20 oktober 2011 zou u vanuit Lahore een vlucht over Abu Dhabi naar Brussel genomen hebben. Op 24 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van verschillende familieleden, uw lidkaart, foto's, "FIR"'s (First Information Report) met een algemene inhoud en ondersteunende krantenknipsels, een brief van de president van uw organisatie, juridische documenten over de aanslag in 2001, vergunningen voor processies, pamfletten van uw vader, een overzicht van aanslagen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

De door u ingeroepen vrees oversteeg nooit het algemene en vage. U maakte op geen enkel ogenblik aannemelijk een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging te kennen. U verklaarde dat uw familie problemen kende en bedreigd werd wegens de rechtszaak van 2001. Tevens verklaarde u dat u persoonlijk niets te maken heeft met deze rechtszaak. U had het steeds zeer algemeen over problemen en dreigementen, maar u wist dit niet te concretiseren. Nadat het u enkele malen gevraagd werd, verklaarde u dat u zelf geen concrete problemen had gekend (gehoorverslag CGVS p. 7). Het is dan ook niet duidelijk waarom u juist uw land van herkomst diende te verlaten. U gaf aan dat uw oom en de rest van de familie bedreigd werd wegens die rechtszaak. Hier staat tegenover dat uw oom en nog minstens één andere getuige van deze rechtszaak nu nog steeds in Pakistan verblijven, ondanks de beweerde dreigementen (gehoorverslag CGVS p. 6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie al jaren aan het publieke leven kunnen deelnemen. Zo studeerde u en u had verschillende jobs. Verschillende van uw familieleden zijn of waren overheidsambtenaar en uw vader kan nog steeds vrijelijk zijn religieuze activiteiten verder zetten, iets dat blijkt uit een van de pamfletten dd. 29/01/2012 die u voorlegde waar uw vader als spreker staat vermeld (gehoorverslag CGVS p. 3, 5). Daar mensen zoals uw oom en uw vader nog steeds in Pakistan wonen en hun leven verder zetten, is het niet duidelijk waarom u - die niets te maken had met deze rechtszaak en die geen enkel concreet probleem kende - nu Pakistan diende te verlaten.

U verklaarde dat uw broers ook het slachtoffer konden worden als gevolg van de rechtszaak, maar tevens wees u er op dat één van uw broers nu veiliger was, daar hij zijn adres had veranderd van Sheikhpura naar Lahore, hoewel beide steden nauwelijks op 20 km van elkaar liggen (gehoorverslag CGVS p. 2, 6, 8). U beweerde dat uw broer veilig was daar hij bij zijn schoonouders woonde. Dit wijst er op dat - indien u toch een vrees diende te moeten kennen wegens uw familie haar betrokkenheid bij een rechtszaak - u deze vrees zou kunnen minimaliseren door elders in Pakistan te gaan wonen.

U verwees ook naar een algemene angst voor sektarisch geweld. U legde voorbeelden voor van moorden op sjieten in Pakistan. Het CGVS erkent dat er in Pakistan sprake kan zijn van sektarisch geweld. U maakt echter op geen enkele manier aannemelijk dat u hier het gerichte doelwit van zou kunnen zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geplaagd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen persoonlijke vrees voor de extremisten onaannemelijk is en daar u niet afkomstig bent uit het getroffen gebied, staat dit conflict uw terugkeer niet in de weg. In uw regio komen incidentele aanslagen voor, maar er is geen sprake van een openlijk gewapend conflict zoals dit wel in andere delen van Pakistan bestaat.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw vluchtroute. U beweerde een vlucht genomen te hebben van Lahore over Abu Dhabi naar Brussel. U zou hierbij gebruik hebben gemaakt van een rood paspoort. Er werd u gevraagd naar gegevens van dit rode paspoort. U beweerde dat het een Belgisch paspoort was. Toen u om meer details over dit paspoort gevraagd werd, was u plots minder zeker: u gaf aan de naam op het paspoort niet te kennen en ook was u er niet zo zeker van dat het om een Belgisch paspoort ging, u dacht dit enkel op basis van de rode kleur. Daar bij internationale vluchten er steeds een mogelijkheid bestaat tot identiteitscontroles

zou u toch op de hoogte moeten zijn van de identiteit en nationaliteit waaronder u reisde (gehoorverslag CGVS p. 4). U verklaarde dat u om kopies van uw origineel paspoort zou vragen, maar na een week kon u enkel doorgeven dat uw familie uw paspoort niet weet te vinden. Het lijkt er dan ook eerder op dat u uw paspoort probeert achterwege te houden om uw werkelijke reisroute en datum van vertrek geheim te houden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier om documenten i.v.m. de rechtszaak waar uw oom in verwickeld is, iets dat niet door het CGVS ontkend wordt. Tevens legde u documenten voor i.v.m. aanslagen tegen sjieten. Ook dit wordt niet ontkend, maar u haalde aan dat dit voorbeelden waren die niets met u persoonlijk te maken hebben. Andere documenten en foto's die de rol van uw familie in de sjietische gemeenschap dienen te ondersteunen, voegen wederom weinig toe tot uw persoonlijke dossier. De identiteitskaarten van uw familieleden en u worden zondermeer aanvaard, net als uw lidkaart. De brief van uw partij heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en het voegt dan ook niets toe aan uw persoonlijke vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Zij voert dan ook de materiele schending aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

In casu heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeker geen gegronde persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt omwille van een rechtszaak tegen leden van extremistische bewegingen waarbij zijn oom een officiële getuige was omdat (i) de door verzoeker ingeroepen vrees enkel op algemene en vage verklaringen berust, zonder dat hij aannemelijk kan maken concrete persoonlijke problemen te hebben gekend; (ii) verzoeker niet duidelijk maakt waarom hij – die niets te maken had met deze rechtszaak en die geen enkel concreet probleem kende – nu Pakistan diende te verlaten, te meer daar zijn oom en vader nog steeds in Pakistan wonen en hun leven aldaar verder zetten; (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen om zijn voorgehouden vrees te minimaliseren; (iv) verzoeker de door hem beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten niet aannemelijk maakt; en (v) betreffende zijn ingeroepen algemene angst voor sektarisch geweld, zijn ingeroepen persoonlijke vrees voor de extremisten onaannemelijk is en hij niet afkomstig is uit het getroffen gebied.

3.2. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het interview geen bijstand had van een raadsman en stelt dat hij *“er zeker van is dat er één en ander is misgelopen met de vertaling”*. Hij heeft enkel willen antwoorden op de vraag of hij rechtstreeks partij was in de rechtszaak. Verzoeker is geen partij, noch getuige in deze rechtszaak maar kent hierdoor wel persoonlijk problemen. De bedreigingen gaan rechtstreeks uit naar zijn familie. Op het adres waar hij met zijn familie woont, komen dreigbrieven aan. Ook ontving verzoeker zelf bedreigingen aan het adres van zijn shop die hij inmiddels had geopend. Men is uit op het bedreigen en doden van zijn nonkel als getuige in de zaak alsook van de kopstukken van de religieuze organisatie. Wanneer de terroristische organisatie aldus zal binnenvallen op het adres van verzoeker en zijn familie, zullen zij allemaal gedood worden, men zal niet selectief zijn. Hieruit bestaat precies de persoonlijke vrees van verzoeker. Verder heeft verzoeker twee jobs uitgeoefend en is hiermee noodgedwongen moeten stoppen omwille van de bedreigingen. Na zijn studies in 2003 heeft verzoeker een shop geopend aan de achterkant van de moskee waar de aanslag plaats had. Nu hier geregeld dreigementen toekwamen diende hij noodgedwongen deze shop te sluiten. Nadien heeft verzoeker gewerkt in een call center in Lahore waar hij dagelijks naartoe ging via een andere route om te vermijden dat men hem onderweg zou aanvallen. Ook met deze job is verzoeker noodgedwongen moeten stoppen. Het leven van zijn familieleden is onhoudbaar en levensgevaarlijk, echter, de familie is zeer belangrijk voor de religieuze gemeenschap en dient noodgedwongen haar religieuze taken op te nemen, zij weigeren zich te laten onderdrukken. De manifestaties en lezingen zijn hierdoor echter serieus beperkt geworden. Deze gaan enkel door wanneer er beveiliging van de overheid (politie van Pakistan) aanwezig is. De familieleden van verzoeker dragen alle dagen een kogelvrije vest en verblijven slechts sporadisch nog in hun woonst. Verzoeker zijn nonkel, jongere broer en ouders verplaatsen zich nacht na nacht en verblijven bij verschillende vrienden in Sheikhpura om zo een kans op een aanslag op hun leven te verkleinen. Het is allerminst zo dat zij op heden rustig hun publieke leventje kunnen leiden. Elke dag staan zij op en gaan zij slapen met terechte angst voor de dood. Liefst van al waren zij met zijn allen gevlucht samen met verzoeker, echter hiervoor waren er geen financiële middelen genoeg. De familie heeft veel moeite moeten doen om het geld bij elkaar te sprokkelen om de persoon te betalen die heeft gezocht voor de vlucht van verzoeker. De ouders en nonkel van verzoeker zijn inmiddels al oud, zij verkozen om verzoeker te kunnen laten vluchten in de hoop op een beter leven, nu hij als jongste religieus actieve lid van de familie het grootste verlies zou zijn bij een aanslag op hun leven. Verzoeker stelt tevens dat de oudere broer van verzoeker deze verhuis enkel financieel aankon doordat hij via een huwelijk kan inwonen bij zijn schoonouders in Lahore. De oudere broer van verzoeker is nu ook veiliger daar hij geen actief lid was van de religieuze gemeenschap en men om deze reden dan ook niet bewust naar hem op zoek zal gaan. Verzoeker en zijn familie hebben niet de fondsen om met zijn allen te verhuizen naar Lahore of een andere plaats in Pakistan. Dit zou ook weinig uitmaken nu verzoeker en zijn familie nergens veilig zouden zijn.

3.2.1. De Raad beklemtoint dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt van de organisatie van zijn verdediging. Niets belette verzoeker om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Uit het administratieve dossier blijkt evenmin dat verzoeker gevraagd heeft om de bijstand van een advocaat tijdens de administratieve procedure. In deze merkt verweerder trouwens terecht op dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonde op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het interview een invloed zou kunnen gehad hebben op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet toegestaan is tussen te komen tijdens het interview.

3.2.2. Waar verzoeker beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf. Ook in het verzoekschrift licht verzoeker niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen niet werden genoteerd zoals hij ze heeft afgelegd, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

3.2.3. Dat verzoeker nu stelt dat hij wel degelijk persoonlijke problemen kende, blijkt niet uit het gehoorverslag, alwaar verzoeker, na maar liefst vier maal verzocht te zijn geweest zijn concrete, persoonlijke problemen toe te lichten, doch hierop geen genoegzaam antwoord kon verschaffen, uiteindelijk verklaarde *“nee er gebeurde niets met mij persoonlijk tot nu”* (gehoorverslag p. 7). De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk persoonlijk te worden geviséerd of vervolgd

3.2.4. Verzoeker stelt verder *“Terwijl een incidentele aanslag met verzoeker en zijn familie als doel, waarvan de aannemelijkheid inmiddels al werd duidelijk gemaakt hierboven, voldoende is voor de gegronde vrees van verzoeker.”* Bij de uiteenzetting van de feiten, stelt verzoeker dat de aanslag van 2011 in eerste instantie tegen de nonkel en de neef van verzoeker gericht was. Dergelijke versie strookt echter niet met verzoekers verklaringen, waar hij enkel stelde dat *“de mensen die daar zaten en doelwit waren, waren onze mensen”* zonder ook maar enigszins te refereren aan zijn eigen familieleden en tevens dat het grootste probleem was dat zijn oom getuige was (gehoorverslag p. 6). Het is in deze tevens opmerkelijk dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van de rechtszaak, noch van het feit dat zijn oom getuige was bij het incident van 2001 (vragenlijst 3.5).

3.3. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ernstig beschadigd wanneer verzoeker na het ontvangen van een negatieve beslissing van de commissaris-generaal, zijn asielmotieven opbouwt of aanvult met feiten die geen grondslag vinden in het administratief dossier, die ingaan tegen eerdere verklaringen en waarbij nagelaten wordt de vastgestelde omissies of toegevoegde elementen nuttig toe te lichten. Verzoeker laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hierbij stelt de Raad vast dat het verzoekschrift een andere, zwaarderwichtigere versie van het asielrelaas tracht te installeren dan kan blijken uit verzoekers verklaringen. Waar verzoeker stelt twee jobs te hebben uitgeoefend en noodgedwongen hiermee is moeten stoppen omwille van de bedreigingen, is dit strijdig met zijn eerdere verklaring *“ik had winkel bij imam bargha, ging niet goed want ik deed winkel niet vaak open en ik deed winkel toe en ik werkte elders”* (gehoorverslag p. 7) en tevens *“vader deed speeches en ik hielp vader daarbij, daarom kon ik ook niet werken”* (gehoorverslag p. 5). Daar waar verzoeker verder verwijst naar de veiligheidsmaatregelen van de overheid tijdens manifestaties en lezingen, is dit tegenstrijdig aan zijn verklaringen dat hij en zijn familie geen bescherming kregen en dat de politie niets doet (gehoorverslag p. 8). Ook waar hij stelt dat zijn oudere broer die naar Lahore verhuisde veilig is omdat hij geen actief lid was van de religieuze gemeenschap en men dan ook niet bewust naar hem op zoek zal gaan, klemmt dit met verzoekers vroegere verklaringen dat ze een *“joint family [zijn] dus iedereen probleem”* (gehoorverslag p. 6, p. 7, p. 8). Dat verzoeker en zijn familie niet de fondsen hebben om met zijn allen te verhuizen naar Lahore of een andere plaats in Pakistan, kan niet gelden als verschoning gezien verzoeker wel 1 miljoen Pakistaanse roepies kon betalen voor zijn migratie naar België (verklaring DVZ

vraag 34, gehoorverslag p. 4). Ook wat verzoekers vluchtroute betreft, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3.1. De overige door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde – doch niet toegelichte – documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen en conclusies te wijzigen. Het dossier van de raadsman van de nonkel van verzoeker aangaande de lopende rechtszaak heeft geen rechtstreeks belang voor verzoekers verweer gezien verzoeker geen persoonlijke vervolging omwille van deze zaak aannemelijk heeft gemaakt en dit ook op geen enkele andere wijze uit deze documenten of het administratief dossier blijkt. Overigens blijkt uit de door verzoeker toegevoegde getuigenis (stuk 139) dat de slachtoffers van het incident zowel soennieten als sjiieten waren, zodat niet zomaar kan worden geconcludeerd dat het hier een religieus geïnspireerde extremistische aanslag tegen sjiieten betreft. Het attest van de voorzitter van de religieuze organisatie van 19 maart 2012 en het schrijven van de advocaat van 28 maart 2012 zijn gesolliciteerde stukken en hebben derhalve geen bewijskracht.

Het geboortecertificaat ter terechtzitting neergelegd doet geen afbreuk aan bovenstaande nu verzoekers identiteit niet onmiddellijk wordt betwijfeld. Wel blijft verzoeker ook thans nog in gebreke zijn identiteit onbetwistbaar aan te tonen met identiteitsdocumenten voorzien van een foto. Dit klemmt te meer nu hij ter terechtzitting bevestigt dat hij sedert 2005 een paspoort had en dit document “thuis in Pakistan” zou liggen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat in Pakistan overal aanslagen gepleegd worden, dat de terreurgroepen onder de Taliban overal actief zijn. Hiervan getuigen de media dagelijks.

4.1.1. Verzoeker gaat er in deze aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.1.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land (of regio) sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing* “Pakistan” “Algemene Veiligheidssituatie”) blijkt daarenboven dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat, hoewel er zich in Lahore soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voordoen, er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld. Verzoeker draagt geen enkel concreet en objectief verifieerbaar element aan ter weerlegging van deze bevindingen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK